

Nr. 7

31.mars 2019

79. árg.

Hjarta tykkara verði ekki óttafult

*Hjarta tykkara verði ekki óttafult!
Trúgvíð á Gud og trúgvíð á meg! Jóh. 14,1.*

Fyri nøkrum árum síðani varð hildið eitt mæti í einum lítlum býi í Eystur-evropa. Røðarin tosaði um ta avoldaðu gudstrúnna, sum tað ráddi um at sleppa sær av við. Aftan á fyrilesturin fór ein gomul kona á fótur, og við einum einføldum spurningi vendi hon øllum kvøldinum: „Ja, men hvussu skulu vit so verða frelst?“

Kalla allar heimsins køldu heilar saman, øll, sum bara trúgva tí, sum kann teljast, mástast og vígast – og latið teir so koma við einum svari til spurningin: Hvat í allari verðini skulu vit gera við tað innan í okkum, sum vit rópa skuld okkara? Gevið bara skuldini onnur nøvn og tosið leysliga og óítøkilig um umhvørvis-skaðar og hvat annað, tit hava hug til ... men svarið okkum: Hví liggur tað í okkum, hvussu leingi vit draga andan, hetta: at eg fyrst og fremst vil meg sjálvan og so meg sjálvan og so – meg sjálvan? Hví er Paulusar erfaring nakað, sum aldri er avoldað: „Tað góða, sum eg vil, geri eg ikki; men tað ónda, sum eg ikki vil, tað geri eg!“? Hvat gera vit við alt hetta? Takið bara Gud burtur, um tit vilja; men takið eisini skuld okkara! Tað kunna tit jú ikki!

Bara ein kann. Og vil. Hann, sum søgan aldri verður liðug við – hann, sum fór í deyðan, fyri at tey orðini kunna verða standandi: „Hjörtu tykkara óttist ikki! Trúgvíð á Gud og trúgvíð á meg!“ Hetta segði hann við fólk, sum skjótt fóru at læra at øtast um seg sjálvi, fólk av hesi somu ætt.

Hann skræðir ekki gáturnar úr taskunum á herðum teirra og blakar tær í avgrundina. Kann vera, at hann letur okkum bera tyngstu gáturnar líka til okkara seinasta dag. Men hann gongur undan, hann *er* farin undan, gjøgnum freistingina, gjøgnum óttan, gjøgnum deyðan. Gjøgnum nógv ræðuligt kann vegurin liggja – men mitt í øllum kann hann taka ræðsluna frá okkum. Ikki tað ræðuliga tekur hann burtur, men ræðsluna tekur hann burtur.

Og eitt menniskja *er* tá frelst, hvussu miseydnað tað so er.

Vard av Jesu blóði

„Teir hava vunnið á honum vegna blóð lambsins og vegna orð vitnisburðar síns ...“ Opb. 12,11.

Irene Park gjørdist kristin við lív og sál. Søga hennara er merkisverd. Hon var einaferð ein høgt vird heks í Florida og lokkaði og villleiddi dreingir og gentur til okkult virksemi. Hon segði, at tey børnini, sum hon ongantíð rakk, vóru tey, hvørs foreldur vardu tey við at biðja yvir teimum í Jesu navni, meðan tey litu á Kristi sáttargerð og blóð hansara. Í dag er okkultisma komin inn í nøkur av almennu skúlaverkunum, fjald undir heitinum „tald uppi“ og „skrivi- og talufrælsi“. Um tú ert foreldur, eigur tú at vera stúrin!

Tað er klókt at geva børnum tínum eina fartelesfon, so tey kunnu koma í samband við teg. Men sterkasta verjan, tú kanst geva teimum, er at biðja yvir teimum í Jesu navni og halda teg til verjuna undir hansara úthelta blóði. Jesus vann á Satani á krossinum. Og í dag sigur hann við teg: „Mín sigur er tín sigur, og mín myndugleiki er tín myndugleiki – brúka hann!“ Tú mást ásanna, at Djevulin er til, men tú mást ikki óttast hann, tí: „... tann, sum er í tykkum, er størri enn tann, sum er í heiminum.“ 1. Jóh. 4,4

At avnokta at Satan er til ella at undirmeta hann, gevur honum makt yvir tær. „Teir hava vunnið á honum vegna blóð lambsins og vegna orð vitnisburðar síns.“ Byrja við at kunngerá, hvat ið Jesu blóð hevur gjørt tína vegna.

Tá ið tú gert tað. byrjar tú at ganga í sigri.

*„... et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.*

Vinur fanganna

Hvønn dag, tá ið hon fór í skúla, gekk ein 12 ára gomul genta fram við einum av teimum stóru fongslunum í Chicago. Ein dagin sá hon eina hond rætta seg út millum jarnrimarnar í vindeyganum, og hon hoyrði, at ein av teimum innistongdu rópti á seg: „Gev mær okkurt at lesa.“ Eftir hetta fór hon hvønn sunnudag til hetta sama vindeygað við eini nýggjari bók, sum hon hevði fingið úr bókasavninum hjá pápanum. Ein dagin varð hon biðin um at koma í fongслиð, har var ein maður, sum lá fyri deyðanum.

Hann segði við hana: „Tú skalt vita, vinkona mín, at tú hevur verið eitt reiðskap til at frelsa eina sál, og nú prísi eg Gudi, men lova mær eitt her á deyðalegu míni, at tú eisini ger tað fyri aðrar fangar, sum tú hevur gjørt móti mær.“ „Ja, tað lovi eg tær,“ segði gentan. Hon ikki bert gav lyfti um hetta, men gjørdi tað eisini. Gentan æt Linde Gilbert og hevur hon fram um onnur verið vinur teirra innistongdu. Hon hevur vitjað hundradtals fangar og leitt mangar til persónliga trúgv á Kristus. Vinur teirra innistongdu, men hvør ofta er tað ikki lætt at argast og verða harður í sínum dómi, men hvør hevur meiri brúk fyri fyrigeving enn eg sjálvur. Hvussu gongst tær? Altíð sjálvtryggur, altíð røttu megin, og tí fatar tú ikki tey, ið eru komin skeivt fyri. „Tann, ið er reinur, kasti fyrsta steinin,“ segði Jesus. Mátti Gud hjálpt okkum til at vera vinir fanganna. „Hvør tann, ið ger synd, er trælur syndanna,“ segði Jesus, og tí er tað eingin, sum ikki hevur brúk fyri einum, ið kann fyrigeva einum sjálvum, og júst tí eiga vit at biðja Gud um, at vit kunnu gerast vinir fanganna. Ein fangi hevur ikki brúk fyri sjálglaðum, sjálvtryggum menniskjum, men fyri einum menniskja, sum skilir, at viðkomandi hevur brúk fyri kærleika og fyrigeving.

A. J.

Blaðmaðurin: „Verður friður?”

Golda Meir (1898–1978): „Nei, ikki so leingi sum arabar ikki elska børn síni meir, enn teir hata okkum, ísraelar!“

Blaðmaðurin: „Men Bíblían sigur: Vend hin kjálkan til.“

Golda Meir: „Ja, men neyðugt er, at tú ert á lívi, um tú skalt venda hin kjálkan til.“

e.c. ums.

Hvat er trúgv?

Men trúgv er treyst í tí, sum vónað verður, sannføring um teir lutir, sum ikki eru at síggja. (Hebr. 11,1).

Mong menniskju spyrja ótrygg: Hvat er tað at trúgva? Og eru grundir fyri at spyrja soleiðis? Summi halda, at trúgv er ein skilborin hugsan í eini ávísari trúarfrøði. Onnur halda, at trúgv er ein háttarsøk. Halda tey bara ávísar hættir og siðir, so halda tey, at alt er leyst og liðugt.

Guds orð sigur týðiliga, hvat trúgv er: „Trúgv er treyst í tí, sum vónað verður, sannføring um teir lutir, sum ikki eru at síggja.“

Tað rætta trúarsambandið við Gud faðir er eitt álitissamband. Trúgv er ein ferð saman við Gudi, ein Emmaus-ferð, tá ið álitid veksur og dýpist. At trúgva er at taka fast í hondina á frelsara sínum og ganga allar dagar, vegleiddur av anda hansara. Men er trúgv álit, so eru óavmarkaðir móguleikar fyri trúarvøkstri í einum dagligum samfelagi við Gud.

Í álitinum á Gud sannroyna vit, at trúgv ein er ein sannføring. Ein eydnurík og barn glað vísar um Guds kærleika til okkara í Kristi Jesu. Hvørjum tí, sum trýr, so kann eingin máttur vika trúarinnar veruleika.

t. týddi.

Ógift konufólk: Eg vil heldur vera einsamøll enn saman við onkrum, sum vil, at eg skal vera øðrvísi.

e.c. ums.

SUNNUDAGSBLAÐIÐ

ynskir øllum einar gleðiligar páskir í Jesu navni!

Heilsan Blaðstjórin.

SUNNUDAGSSKÚLIN

31. mars	Tekstur: Luk. 10,38–42;	bíbliuorð: Matt. 6,33
7. apríl	Tekstur: Matt. 26,69–75 Jóh. 21,15–19;	bíbliuorð: sl. 103,12

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 8

14. apríl 2019

79. árg.

Komi ríki títt

Matt. 6,10.

Það er okkurt tvífalt við allari talu um Guds ríki. Longu í orðinum Faðir vár er talan um fleiri. Títt er ríkið siga vit. Kortini biðja vit: Komi ríki títt!

Ríkið er her. Langi fríggjadagur, páskamorgun og hvítu-sunnudagur eru stöðir á vegnum móti málinum, at ríkið verður grundað. Ríkið er her, og helheims portur skulu ikki fáa vald á tí.

Ríkið er her. Hvørja ferð eitt lítið barn verður doyp, verður latið upp fyri einum menniskja inn í ein heim av góðsku og umsorgan, ein heim, sum er veruligur, hóast allir óndir andar stríða ímóttir hesum!

Ríkið er her. Men í aðru bøn í Faðirvár biðja vit um, at það má koma til okkara her á jørð, eins og það valdar í himlinum. Tann dagin biðja vit, at tann dagur má koma, tá ið enntá demonar skulu boyggja síni knø. Dagurin, tá ið hvørt knæ skal boyggja seg, í himli og á jørð og undir jørðini, og hvør tunga skal lova Gudi og játta, at Jesus Kristus er Harri!“

Komi ríki títt! Vit biðja um, at evsti dagur kemur. Men fyrst biðja vit um, at boðskapurin um Guds ríki skal vera komin út um allan heim. Og tí biðja vit í hesi bøn allar fyrst um, at gleði-boðskapurin má bróta sær veg inn í sinni *okkara* og fáa vald á okkum.

Ein hugsan hjá katolikkum er, at æviskeiðið hjá kirkjuni skal líkjast Jesu æviskeiði. Hann bleiv sum lítil forfylgdur av Heródesi – og rómverskir keisarar forfylgdu kirkjuni. Síðani

fekk Jesus eina friðarliga tíð, og kirkjan fekk frið í langa tíð. Síðani komu tey trý árin, tá ið Jesus ferðaðist um í Ísrael og prædikaði og grøddi; hesi árin endaðu við fagnaðinum pálmásunnudag. Síðani kom dymbildagavikan, tá ið Jesus varð tikin, píndur og læt lív. Men av krossinum rópaði hann TÆÐ ER FULLGJØRT og seinastu orðini av munn hansara vóru FAÐIR, Í TÍNAR HENDUR GEVI EG ANDA MÍN.

Men triðja dagin reis hann upp!

*Songur tí berst um lond og høv
um páskaboðskapin bjarta,
fagurt hann ljóðar við opna grøv
inn í tað trúgvandi hjartað:
„Risin av grøv er frelsari mín,
deyði, hvar er nú broddur tín?
Tøkk havi Gud fyri lívið!“*

Móðir tín

*Og vanvirð ikki móðir tína, tá ið hon
er vorðin gomul (Orðt. 23,22).*

Hitt besta, sum sagt kann verða um ein ungan mann ella eina unga gentu, er hetta, at hann ella hon er góður við móður sína. Mong ung, sum hava staðið og start niður í grøvina, har kistan við móðrini var sett, og sum hava kent tað, sum ein nívandi dóm at ráma hjartarøturnar. Tey høvdu ikki verið góð við móður sína!

Móður tíni skyldar tú alt. Tú skalt bera hana á lógvum, tá ið tú sjálvur ert vorðin so gamal, at hon ikki longur megnar at bera teg. Minst til Jesu rørandi umsorgan fyri Mariu, sjálvt tá ið hann hekk í deyðapínu á krossinum.

Tað er eitt lítið orð, sum vit eru dúglig at nýta: tøkk! Orðið hoyrir tú í handlum, tá ið tú hevur keypt okkurt smávegis, og er tað mangar ferðir bara eitt orð. Hevur tú nakrantíð takkað móður tíni fyri alt, hon hevur gjørt tær? Vit halda móðurdag einaferð um árið, men hvør dagur átti at verið ein móðurdagur hjá okkum!

Æra faðir og móður tína! Øll skulu vit vera góð við, men foreldur okkara skulu vit æra!

t. týddi.

Í Guds hond

Í tíni hond eru forløg míni. Sálmur 31,16.

Ein týskur gudfrøðingur hevur einaferð sagt, at eitt kristið menniskja hevur lagt fortíðina aftur um bak, hevur tryggjað sína framtíð og livir í nútíð. Eitt kristið menniskja hevur lagt fortíðar-syndaskuld í Guds hond og við trúgv á Jesus Kristus tikið við náðigari fyrigeving fyri syndir sínar.

Og hann er tryggur, tá ið hann hugsar um framtíðina, tí Gud hevur náðiliga latið hann sloppið undan at stúra fyri morgin-degnum. Men hann livir eisini í nútíðini – í dag – í trúnni. Hann fær kraft til tær uppgávur, sum liggja fyri nú. Kann hetta verða sagt um teg?

Ein kendur prestur hevur einaferð sagt: Av hinum trúgvandi er ikki ein, sum trýr! Jú, nóg mikið er til av teimum, sum trúgva, at fortíðar-synd er strikað, og at framtíðin er tryggjað í vón – men fá eru tey, sum síggja uppgávuna, sum fyri liggur, í sannari trúgv – tað er: tora at stíga fram í trúgv á himmalska faðir sín og í fullum áliti á hann aleina.

*Á Gud aleina
eg troysti lív og lund,
hans orð hitt reina
er hjálp í hvørji stund,
mítt lív, mín heiður,*

*mítt sinni, mína sál
og allar leiðir
og hvørja lívsins skál
tú eina eigur,
mín Gud, mítt endamál.
t. týddi.*

Ofra til Gud

Ein trúgvandi kona lá at doyggja. Hon hevði altíð givið nóg til Guds ríkis arbeiði. „Mamma, eg haldi, at tú gevur alt ov nógv,“ segði sonur hennara. Tá hon lá til tað síðsta, bað hon sonin geva missiónini diamantringin hjá sær. Og so legði hon afturat: „Eg má geva nú, tí ein deyð hond kann einki geva. Harumframt, har uppi eru gøturnar av gulli, og har er nóg mikið av diamantum av øllum sløgum.“

Tú veitst, hvat ið hevur týdning? Tað er, at sálirnar verða frelstar. Tú skilir, at Jesus er týdningarmikil fyri Føroyar. Uttan Jesus er úti við okkum, og vit vita, at hann kemur skjótt. Bráðliga er alt liðugt, og vit eru heima hjá Jesusi.

e.c. ums.

Nýggi kroppur tín – líkur tí hjá Kristusi

„Hann skal umskapa veika likam okkara í somu mynd sum dýrdarlikam hansara.“ Fil. 3,21.

Bíblían sigur, at okkara likam fer at gerast nágreiniliga sum tað, Jesus fekk eftir uppreisn sína. Hann át og drakk saman við teimum. Tú kundi nema við hann. Á undurfullan hátt kundi hann ganga gjøgnum vegg. Tosar tú um „ferða-tíð“ (hvussu leingi tað er at ferðast úr einum staði í annað), hann kundi koma til sjóndar á ymsum støðum hjá ymsum menniskjum uttan á nakran máta at ferðast á vanligan hátt. Hansara dýrdarlikam eldist ikki longur, heldur ikki rakti sjúka ella deyði hann. Og títt nýggja likam skal blíva sum hansara. „Men nú er Kristus sanniliga risin upp frá deyðum – sum tann fyrsti av teimum, sum sovnað eru burtur ... tínæst tey, sum hoyra Kristi til við komu hansara, síðani kemur endin.“ 1. Kor. 15,20 & 23–24.

„Tí at borgaraskapur okkara er á himnum, haðani sum vit eisini vænta sum frelsara Harran Jesus Krisus, hann skal umskapa neyðarlikam okkara í somu mynd sum dýrdarlikam hansara.“ Fil. 3,20–21.

Gud hevur búgvið til ein strálandi Kristus-líkan kropp til tín, sum trýrt á Jesus.

„... et Ord til Dagen“
Effie Campbell umsetti.

Tol er heimsins heilivágur, siga tey í Nigeria. Er tað eisini tín heilivágur?

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

14. apríl	Tekstur: Matt. 26,33–35+69–75;	bíbliuorð: 5. Mós.31,6c
21. apríl	Tekstur: Matt. 28,1–15;	bíbliuorð: Matt. 28,6b

Útgevri: Hín kirkjuliga heimamissionin í Foroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74